

Zdzisława Górka

Urodziła się i mieszka w Strzyżowie. Poetka, pisarka, malarka, autorka licznych felietonów i esejów, laureatka Złotego Pióra (2006 i 2011). Wydała 12 tomików wierszy i eseistyczną książkę wspomnieniową *Przyłądki mojej nadziei* (2010). Jest członkiem Związku Literatów Polskich.

Oni i podziw

Poetom, muzykom, artystom

Patrzę, unosząc głowę do góry
na wyższych, młodszych,
modrzewiowo wysmukłych
z płonącej pomysłami koroną
Ich obecność to zadziwienie radosne

W tym cieniu ozywam,
kiedy smyczkami wiolonczeli
tną po rozwieszonych wszędzie
strunach poezji,
z wstawkami dysonansu życia

Wierni strofom i sobie najmocniej
Nawet wiolinowym kluczem
otwierają sprawnie
nieodgadnione głębie wyobraźni
czy surrealistycznej projekcji
nieznanego

Zacienienie

Z czeluści cieni jak u Dantego
wyłania się myśl
moja własność
Nie odczyta jej dokładny rezonans
magnetyczny
ani tomograf
Znajdziesz myśli uwolnione
zawiścią na portalach
internetowych
Tęsknoty nie znajdziesz łatwo
schowana głębiej
Nadziei trzeba podać rękę
aby nie przepadła
w biegu niedbałego świata
Opilki niezmiernego dobra
mijają nas w drodze
płoną jak meteoryty
Tapeta tresowanych mózgów
skąpi uczuć i prawdy
Nie pozwólmy jej wniwecz obrócić
świata
Danego nam raz jeden na zawsze

W białej poświęcie zapachu

Tonę z rozkoszą w zapachach
białego bzu, który zawładnął ogrodem
siłą wznoszącą duszy...
Tyle mojego w maju

Wszystkie olejki eteryczne świata
zdoły się na zapach euforyczny,
jak eliksir i balsam dla oddechu
Ta chwila dla mnie?
Bez zasługi?

Himalaje śnieżnych kiści panują nad
aurą domu, pokoju,
nad kryształem wazonu, który przeciął
po skosie szabelką czerwieni
światlisty, życiodajny promień
Cóż my bez jego światła?
Spienione bielą kwiaty ułożyły się
ściśle obok siebie i w takiej mnogości
jakby chciały stworzyć kwiatową siłą
barierę braterstwa na całe
kwitnienie chwili,
ciężkiej od zapachu,
nie do zatrzymania na dłużej
Cudem zapachu oddycha wrażliwy
wędrowiec i koronawirus
Chwilo trwaj

5.05.2020

Jesteśmy

Jesteśmy do czasu
jakby nieobecni
Dom się opatrzył, ale
jest ostoją
Ulica dymi samochodami
kroki ludzi szybkie
i tylko konieczne
Zasłaniamy usta
przed niewidzialnym
Wchłaniamy
ze strzykawkę mililitry
ochrony
Czekamy niecierpliwie
na unicestwienie
wrogiej drobiny
i to już nie jest grzechem

8.03.2021

Roman Adamski

Absolwent Wydziału Dziennikarstwa Uniwersytetu Warszawskiego, od 1998 r. związany z Polskim Radiem Rzeszów, tworzył wywiady i reportaże z Brukseli, Strasburga, Ukrainy, Słowacji, Mołdawii, Bośni, Rumunii i Stanów Zjednoczonych. Współorganizator I Biesiady Poetyckiej w I LO w Rzeszowie w 1992 r. Autor trzech książek poetyckich: *Poglądacz* (1991), *Sklep ze śmiesznyimi mostami* (1993), *Oto człowiek. Rozmyślenia o Drodze Krzyżowej* (2023).

Jezus na śmierć skazany

Tej nocy jeszcze nie zamknąłem oczu
Choć jedno podbite to nie zdobyte
Drugie – krwawe wyławia błyski w mroku
By je w brzask złożyć grzać myśli półżywe

Więc nie umarłem pod koroną z cierni
Nagle nadzianą na modlitwę prostą
I niedowiarki – lecz wam przecież wierni –
Nie przegonili mnie ode mnie chłosta

Czcigodni sędziowie! (nie wiem czci czyjej)
Nie kryjcie krętych rozmów niespokojnych
Umyjcie ręce bo czas się już wije
Nie takie przecież toczyliście wojny

A niech Barabasz kiedyś was zapyta
O drogę – który sędzia mu odpowie
Że dla złochnicy to wiedza ukryta
Po co pytasz? – to tylko „oto człowiek”

Jezus przybity do krzyża

– Ty popatrz kogo tu nam dostawili
Prawie wczoraj witałem go palmami
– A ja ci mówię: ktoś go z kimś pomylił
To człek bez winy wisi między nami

– O znam ja takich jak on pomyśleńców
Rozdają wszystko chociaż nic nie mają
– Lecz z cierni wieńcem na głowie i sercu
Takich nie znajdziesz w naszym boskim kraju

– Nasączcie octem i włócznią otwórzcie
Jak tak bardzo chciał niechaj dopnie swego
– Czy ten zmrok przyniesie nam jutrznię?
I czy dla wszystkich jest to samo niebo?

– Wy co na krzyżach słowem się krztusicie
Zanim ostatnie wasze westchną struny
Zejdźcie – na chwilę przywracam wam życie –
By len pozbierać na nasze całuny

Jezus złożony do grobu

Już ciężkie chmury opadły i maski
Rozdarte w mroku zasłony i rany
A wśród pomruków piekielnych niebiańskich
Układasz krzyż mój na ziemi znękaney

Skąd twoje imię jak mojego ojca?
Tyś też nie Józef zdradzony przez braci
A w Sanhedrynie nie byłś do końca
I nie rozpaczasz po tym coś utracił

Tyś ostatni człowiek co trzymasz mnie w rękach
Słów nie przytaczasz jeno ciężki kamień
Co chyba nie spadł jeszcze z twego serca
I szepczesz chłodno: amen – niech się stanie

Nieś amforę kruchą z krwią octem wodą
Kroplami życia – co jeszcze powstanie –
Nakarm nieznaną ruszających drogą
Krzyże posiej sobie na rozstaje

Adam Decowski

Poeta i satyryk. Urodził się w 1948 r. w Sieniawie. Mieszka w Rzeszowie. Jest zrzeszony w Związku Literatów Polskich. Swoje utwory zamieścił w kilkadziesiąt pismach w kraju i za granicą. Opublikował osiem zbiorów wierszy i utworów satyrycznych. Uhonorowany Odznaką Zasłużony dla Kultury Polskiej.

IMIENINY DZIADKA

Barczo w dzieciństwie lubiłem uroczystości rodzinne, zwłaszcza imieniny którejś z ciotek czy wujków lub dziadków. Spotykali się wtedy wszyscy członkowie rodzin zamieszkałych w Miasteczku, wraz z dziećmi. Były to jedne z nielicznych rozrywek, jakie nas czekały i pozwalały nacieszyć się słodyczami. Szczególnie uroczyste obchodzone były imieniny najstarszego z rodu, czyli dziadka Franciszka. Najstarsi z wnuków musieli wcześniej nauczyć się na pamięć okolicznościowego wiersza.

Do stojącego na środku pokoju solenizanta, ubranego w kamizelkę, ze zwisającym łańcuszkiem od kieszonkowego zegarka, podchodziliśmy kolejno i ukloniliśmy się, recytowaliśmy głośno przygotowany wierszyk, po czym następowały pochwały, a nawet oklaski. Nikt nie chciał się pomylić lub czegoś zapomnieć, by nie zaznać wstydu, ale wtedy z opresji wybawiali

nas rodzice, pełniąc rolę suflerów. Po recytacjach dziadek jak zwykle poprosił:

– A teraz zaśpiewajcie mi moją ulubioną piosenkę.

Stawaliśmy w odpowiednim szyku i zaczęliśmy śpiewać, bo wiedzieliśmy, że jest to zawsze ta sama piosenka „Samotny leśny kwiat”, której słowa pamiętam do dzisiaj:

*Samotny leśny kwiat
zapłakał cicho z tęsknoty
i płakał długo tak,
i płakał, bo był samotny.*

*W swym sercu smutek miał,
miłości kroplę chciał,
lecz w lesie nikt go nie widział,
gdzie leśny kwiatek stał.*

Potem dorośli siadali przy stole do poczęstunku. Wszyscy nie mogliśmy się przy nim zmieścić, więc dzieci przebywały w kuchni lub biorąc do ręki smakołyki, wybiegały na podwórko. Tylko dziadek, choć miał swoje krzesło przy stole, mało z niego korzystał, bo swoim zwyczajem wolał stać lub chodzić po pokoju. Myślę, że wynikało to stąd, że był szewcem i dużo siedział na zydlu. Trzymał też ciągle w ustach grubego papierosa, którego sam skręcał, lecz najbardziej lubił kubańskie cygara, a te szybko mu gasły. Wtedy zwracał się do mnie żartobliwie:

– Adaś, albo świeć, albo gaś.

Czułem się wtedy wyróżniony, że daną mi zapalniczką mogłem wzniecić ogień.

Zbigniew Michalski

Poeta, członek ZLP, aforysta, redaktor pism literackich i animator kultury. Współtworzył mieleckie środowisko literackie. Długoletni prezes Grupy Literackiej „Słowo”, od marca 2017 r. prezes Mieleckiego Towarzystwa Literackiego. Wydał dziesięć tomików poezji, w tym najnowszy *Jaśminowe nuty* (2023).

Z przymrużeniem oka

zamknęłaś mnie w pudełku
po schrupanych cukierkach
jakbyś zawierzyła gwiazdom
że posiadasz boskie moce

wszystkie podłe kłamstwa
kłębią się wokół twego języka
choć nie jesteś osą
a wyłącznie pozujesz na zołzę

gdy ze słów spopielenych
wzniesasz niepotrzebne pożary
każdą podobną fanfaronadę
traktuję z przymrużeniem oka

albowiem precyzyjnie potrafię
oddzielać najgrubszą kreską
sztubactwo maskarady
od lipnych dąsów choleryczki

Z zaczarowanych światów

w senną dolinę
wyczarowaną dla ciebie
melodią zamyślenia

przyfrunę cichą modlitwą
niecierpliwego serca
okruciami wspomnień
które przyniosą odruchowo
wythnienie oczom
a sercu porcję zachwytu

z zaczarowanych światów
drzemiących słodko
gdzieś pośrodku Marsa
przyniosę echo
które drzemie we mnie
pustostany ducha i serca

iluzoryczny zgiełk
błądzący niebem myśli

Majowy sen z koszmarem

ukryty w kaplicy
atłasowych rąk Zuzanny
z dała od wścibskiego świata
oczarowany niczym Orfeusz
zmyśloną Eurydyką
odmawiałem błagalne zaklęcia

była mi Ewą
rajem jabłkiem i jabłonią
w sennej głębinie opanowała
najcichszą z cichych
zatokę serca
a także pajęczyny zmysłów
lecz nie mogłem
dosięgnąć choćby skrawka
owej ziemi obiecanej

skrępowany koszmarem
majowego snu
wiłem się jak piskorz w pościeli

aż łaskawie powróciłem
z obłoków na ziemię

Aniołom są zbyteczne

Klaudii Burkowski-Blasiak

aniołom są zbyteczne
nadmiernie rozłożyste skrzydła
gdy bezszelestnie
roztaczają je nad światem

zbrojne w charyzmaty
rozdają mnogie porcje miłości
nawet gdy zło triumfuje
ich blask przyćmiewa ciemność

aniołom zbędny jest wdzięk
swoim dobrem poruszają serca
a każdą cząstkę swej zachości
pomnażają miliony razy

zdolne do wyrzeczeń
nie znają słowa niemożliwość
podają ochoczo ręce
skazanym na katusze